

Camellia

7

รักแพง
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักรบ

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

ใครจะกล้า

กับ

ชางา
ผู้บ้าบิ่น

十九毅 สือจี้วี้ เจียน
ซุนซิ่วเถินเจี๋ย แปล
Eruinu ภาค

บทที่ 296 อยากออกไป

ก็เดินเองสิ (1)

หูเป่าเฟิงถึงกับเดือดดาลทันที ตะโกนอย่างเกรี้ยวกราดว่า “เจ้าพวกต่ำตม! บิดาข้าเ็นดูข้ามากที่สุด ย่อมต้องยอมจ่าย ศีลาวิญญาณจำนวนมากเพื่อช่วยข้า! เจ้าคิดว่าตระกูลของ พวกเราจะต่ำต้อยเหมือนเจ้ารี บอกไว้เลยว่าแค่ให้เจ้าถือรองเท้า ให้พวกเรายังไม่คู่ควรด้วยซ้ำ!”

“ใช่แล้ว! บิดากับปู่ของข้าก็ต้องมาช่วยข้าแน่! ถึงตอนนั้น ข้าจะฆ่าเจ้าหัวแดงที่หลอกพวกเรามาที่นี่!”

เด็กเหล่านี้ล้วนถูกเรียกตัวกลางทางด้วยข้ออ้างว่ามี การทดสอบเพื่อจะได้เข้าเป็นศิษย์เตรียมเข้าศึกษาเช่นเดียวกับ เซียวหลิงอวิ^๑และหลี่เย่หาน ทุกคนจึงตกลงอย่างไม่ลังเล คาดไม่ถึงว่าจะถูกหลอกมา

แม้ต่างพูดด้วยความมั่นใจว่าตนจะไม่ถูกทอดทิ้ง แต่
สีหน้ากลับไม่สู้ดี เด็กหลายคนเริ่มเงิบงัน นั่งอยู่คนเดียวที่มุม
ห้องซัง

พวกเขาแม่เห็นแก่ตัว ทว่าเรื่องเล่ห์เหลี่ยมในตระกูลใหญ่
กลับเข้าใจมากกว่าใคร

บรรยากาศในห้องซังเงียบลงครู่หนึ่ง

มีเพียงหูเป่าเฟิงกับเด็กไม่กี่คนที่ยังไม่รู้กาลเทศะ ยังคง
มองพวกเซียวหลิงอวีนด้วยสายตาเคียดแค้น พูดข่มขู่ขึ้นว่า
“รอดูเถอะ! ถึงเวลาที่ตระกูลของพวกเรามาช่วย พวกเจ้าสองคน
อย่าหวังว่าจะได้ออกไปพร้อมกัน!”

“ใช่! ถ้าเจ้ากล้ารับเป็นศิษย์ของไอ้หัวแดงนั่นละก็ ข้าจะ
ให้บิดาข้าฆ่าพวกเจ้าทั้งสองคนซะ!”

ปกติเซียวหลิงอวีนมักมีความอดทนต่อเด็ก ๆ เป็น
อย่างมาก แต่กับเด็กพวกนี้ นางอยากชั้ตพวกเขาให้จำทาง
กลับบ้านไม่ถูกจริง ๆ

นางไม่สนใจเด็กเหล่านั้นอีก เพียงนั่งฟังหลีเย่หานแล้ว
เอ่ยถามเขาเสียงค่อย

“เจ้ารู้จักภูเขาเฮยอู่นี้หรือไม่”

หลีเย่หานขมวดคิ้วสายหน้าเล็กน้อย

“ที่นี้ช่างประหลาดนัก หากสามารถลวงบุตรหลาน
ตระกูลใหญ่ได้มากมายเพียงนี้ ย่อมไม่ธรรมดา แต่ถึงกระนั้น
หอดัตร์รัตติกาลกลับไม่เคยพบร่องรอยของสถานที่แห่งนี้เลย
แสดงว่าพลังของอีกฝ่าย...เกินกว่าจะสืบหาได้จริงๆ”

เซียวหลิงอวีนได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง
ในสายตานาง หอดัตร์รัตติกาลเป็นถึงหนึ่งในสี่ชุมพลังของ
แผ่นดินเสวียนซาง แต่กลับไม่รู้จักสถานที่แห่งนี้ ทั้งที่สถานที่นี้
เห็นได้ชัดว่าอยู่มานานแล้ว ยามที่นางมองไอ้อัปมงคลของ
ปราสาทนี้ก็พอมองออก

หลีเย่หานนึกว่าเซียวหลิงอวีนเป็นกังวล จึงปลอบขึ้นว่า
“วางใจเถอะ คนที่แข็งแกร่งที่สุดในที่แห่งนี้ก็มีแค่ชายผมแดง
คนนั้นเท่านั้น เขาก็แค่ระดับเร้นลับ เจ้าต่ำกว่าเขาหนึ่งขั้นก็จริง
แต่ก็มีโอกาสจะชนะเขาได้”

เซียวหลิงอวิ้นพยักหน้าเบาๆ พลังบีบมือหลีเย่ห่านแน่น

นางกับหลีเย่ห่านปรึกษากันว่าจะลองสืบเบื้องหลังของสถานที่แห่งนี้ให้มากกว่านี้อีกหน่อย เพราะสถานที่ที่หากแม่แต่หอดัตร์ตติกาลยังไม่รู้ถึงการมีอยู่ ย่อมเป็นภัยแฝงที่ไม่ควรมองข้าม

สองวันถัดมา ไม่มีใครมาหาพวกเขาอีก และก็ไม่มีผู้คุมในคุกนี้ด้วย

หู่เป่าเฟิงพาลถึงชั้นสภด่าลั่น แต่ด้านนอกก็ยังเงียบกริบ
ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

เช้าวันที่สาม ชายผมแดงก็มาพร้อมลูกน้องสองสามคน

ทันทีที่เขาปรากฏตัว เซ่อจื่ออี้ก็รีบลุกขึ้นเดินไปเกาะ
ซีกรง พูดกับชายผมแดงว่า “ว่าอย่างไร บิดากับท่านปู่ฆ่าส่ง
ค่าไถ่มาแล้วใช่หรือไม่”

ซางหมิงจู่ก็ถามขึ้นในทันที

“เสด็จพ่อฆ่าส่งค่าไถ่มาแล้วหรือไม่ พระองค์ต้องส่งคนมา
รับตัวข้ากลับแล้วเป็นแน่!”

ชายผมแดงยิ้มบางๆ กล่าวขึ้นว่า “อย่าเพิ่งใจร้อน พวกเจ้าราวครึ่งหนึ่งได้จ่ายค่าไถ่มาแล้ว วันนี้จึงสามารถกลับไป ได้ ส่วนบางคน ทางบ้านยังอยู่ระหว่างการตัดสินใจ แต่ในหมู่ พวกเจ้ามีสองคนที่ตระกูลยืนยันแน่ชัดแล้วว่าจะไม่ส่งค่าไถ่มา เพราะอย่างนั้น วันนี้...ก็ต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่”

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมถึงมีแค่ครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่ได้รับการไถ่ตัว แล้วในนั้นมีใครบ้าง หรือว่าคนที่เหลือถูกตระกูล ทอดทิ้งแล้วจริงๆ?

เด็ก ๆ พวกนี้มีไหวพริบเฉียบแหลมกว่าที่คิดนัก แต่เพราะ เช่นนั้น ในเวลาเช่นนี้ความวิตกในใจจึงยิ่งมากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีสองคนที่ถูกระบุว่าถูกตระกูล ละทิ้งโดยสิ้นเชิง หมายความว่าสองคนนั้นต้องตายแน่นอน!

ในใจของพวกเขาเด็ก ๆ ล้วนหวังว่าสองคนนั้นจะเป็นเซียว- หลิงอวิ้นกับหลี่เย่หวน เพราะสองคนนี้ออกเองว่าเป็นเด็กบ้านจน และดูจะไม่มีภูมิหลังเกี่ยวข้องกับใครเลย

หูเป่าเพิ่งไม่คิดใส่ใจแม้แต่น้อยว่าคนอื่นจะอยู่หรือตาย เขารู้แค่ว่าตัวเองต้องรอดแน่นอน

เขารีบเร่งเอ่ยขึ้นทันทีว่า “ในเมื่อบิดาข้าจ่ายค่าไถ่แล้ว
เช่นนั้นก็รีบปล่อยข้าออกไปทีเถอะ ข้าไม่อยากอยู่ในที่โสโครกนี้
อีกแม้แต่จิตใจเดียว!”

ชายผมแดงไม่สนใจหูเป่าเฟิงเลยแม้แต่น้อย กลับเอ่ยขึ้น
ว่า “ตอนนี้ ข้าจะอ่านรายชื่อผู้ที่ตระกูลจ่ายค่าไถ่แล้ว ใครได้ยิน
ชื่อตัวเองก็เดินออกมา”

ประตูห้องขังถูกเปิดออก

ชายผมแดงหยิบกระดาษที่มีรายชื่อมากมายขึ้นมา แล้ว
เริ่มอ่านทีละชื่อ

“เมิ่งฉีเหมี่ยว อู่จื่ออี๋ ชิวฉางเหวิน เฮ่อจื่ออี๋...”

ชื่อแล้วชื่อเล่าดังขึ้น ใครที่ได้ยินชื่อตัวเองต่างก็โล่งอก
แล้วรีบเดินออกจากห้องขังโดยไม่เหลียวหลังหรือชะงักฝีเท้า

ไม่นานก็มีแก้วคนแล้วที่ถูกเรียกชื่อออกไป

แต่ในจำนวนนั้นกลับไม่มีชื่อของซางหมิงจู่กับหูเป่าเฟิงเลย

ทั้งสองคนสบตากันโดยไม่ตั้งใจ

หุเป่าเฟิงถึงกับมองช่างหมิงจูด้วยแววตาสงสาร

องค์หญิงแล้วอย่างไร สุดท้ายก็ถูกทอดทิ้งอยู่ดี

เขาจ้างชายผมแดงอย่างรอคอย เผื่อรอฟังชื่อสุดท้าย
ที่จะถูกเรียก

“...ช่างหมิงจู เรียบร้อยแล้ว พวกเจ้าสิบสองคน วันนี้จะมี
คนมารับตัวกลับ”

วันที่ที่ชื่อ ‘ช่างหมิงจู’ ถูกเอ่ยขึ้น นางก็ถอนหายใจเฮือก
ใหญ่อย่างโล่งอก แล้วรีบเดินออกจากห้องขังทันที

หุเป่าเฟิงมองชายผมแดงอย่างไม่อยากเชื่อ สุดท้ายก็
ระเบิดโทสะออกมา “เป็นไปได้ไม่ได้! เป็นไปได้อย่างไรถึงไม่มี
ชื่อข้าหุเป่าเฟิง เจ้ามองข้ามไปใช่ไหม!”

ชายผมแดงยกมุมปาก เผยรอยยิ้มชั่วร้าย “อย่าเฟิงร้อนรน
มีชื่อเจ้าแน่”

หุเป่าเฟิงได้ยินเช่นนั้นก็โล่งอกขึ้นมาทันที “ข้าก็ว่าแล้ว
บิดาข้าเอ็นดูข้าเพียงนั้น จะไม่รีบจ่ายค่าไถ่ได้อย่างไร”

เชียวหลังอวิ้นขมวดคิ้ว นางมองเจ้าหูเป่าเฟิงคนโง่งนั้น
แล้วก็รู้สึกขำใจ เขากลับมองไม่ออกเลยว่าแววตาและรอยยิ้ม
ของชายผมแดงเต็มไปด้วยการเยาะหยัน

แน่นอนว่าในวินาทีถัดมา ชายผมแดงก็เอ่ยปาก

“ต่อไป คือชื่อของสองคนที่ถูกทอดทิ้ง คุณชายหู ในนี้
บังเอิญมีชื่อเจ้าอยู่พอดี ดีใจหรือไม่ หูเป่าเฟิง หยางเจิงชิว
พวกเจ้าสองคนถูกตระกูลทอดทิ้งโดยสิ้นเชิงแล้ว ตระกูลของ
พวกเจ้ายืนยันหนักแน่นว่าจะไม่จ่ายค่าไถ่ เพราะอย่างนั้น
ข้าก็ทำได้แค่แสดงจุดยืนเล็กน้อย เอาหัวพวกเจ้าไปแขวนที่
หน้าประตูเมืองของแคว้นเสวียนซางเพื่อข่มขวัญไป ลากพวกมัน
ออกมา”

ใบหน้าของหูเป่าเฟิงกับเด็กชายร่างเล็กคนหนึ่งซีดเผือด
ในพริบตา

หูเป่าเฟิงร้องลั่นอย่างแตกตื่น “ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้!
บิดาข้าจะทอดทิ้งข้าได้อย่างไร ต้องเป็นความเข้าใจผิด! อย่าฆ่าข้า!
อย่าฆ่าข้า!!”

แต่ผู้ฝึกตนชุดดำมีพลังอยู่ระดับแตกผลึกชั้นปลาย
จะจัดการหุเป่าเฟิงที่เป็นเพียงระดับแตกผลึกชั้นต้นนั้นง่ายตาย
นัก แต่ไม่ก็กระบวนท่าก็จับเขาไว้จนขยับไม่ได้

ชายผมแดงมองหุเป่าเฟิงด้วยสีหน้าชอบใจเป็นพิเศษ
“เดิมทีตระกูลหุบบอกว่าจ่ายให้ได้มากที่สุดแค่หกร้อยล้านศิลา-
วิญญาณระดับกลาง แต่เจ้ากลับพูดว่าตัวเองต้องมีค่าอย่างน้อย
หนึ่งพันล้านศิลาวิญญาณระดับกลาง เพราะอย่างนั้นซำก็เลย
ให้ตระกูลหุบจ่ายหนึ่งพันล้านตามที่เจ้าว่า ไม่อย่างนั้นจะไม่ปล่อย
คน ผ่านไปสองวัน บิดาเจ้าก็บอกว่าหาศิลาวิญญาณหนึ่งพันล้าน
มาไม่ได้ ให้ซำจัดการตามใจชอบ”

บทที่ 297 อยากออกไป ก็เดินเองสิ (2)

“เดิมทีตระกูลหุบบอกว่าจ่ายให้ได้มากที่สุดแต่หกร้อยล้านศิลา-
วิญญาณระดับกลาง แต่เจ้ากลับพูดว่าตัวเองต้องมีค่าอย่างน้อย
หนึ่งพันล้านศิลาวิญญาณระดับกลาง เพราะอย่างนั้นข้าก็เลย
ให้ตระกูลหุบจ่ายหนึ่งพันล้านตามที่เจ้าว่า ไม่อย่างนั้นจะไม่ปล่อย
คน ผ่านไปสองวัน บิดาเจ้าก็บอกว่าหาศิลาวิญญาณหนึ่งพันล้าน
มาไม่ได้ ให้ข้าจัดการตามใจชอบ”

คำพูดนี้ทำให้หุบเป่าเฟิงราวกับถูกฟ้าผ่า ยืนตะลึงงันไป
ทั้งร่าง

ก่อนหน้านี้เป็นเขาเองที่ย้ำไม่หยุดว่าตัวเองมีค่าถึง
หนึ่งพันล้าน ทั้งที่เดิมที่เขาควรถูกไล่ตัวออกไปได้อยู่แล้ว
แต่ตอนนี้กลับต้องมาตายเพราะคำพูดของตัวเองหรือ

หุบเป่าเฟิงตกใจจนขวัญกระเจิง พอนึกว่ากำลังจะตาย
ไม่ว่าฐานะหรือศักดิ์ศรีอะไรก็โยนทิ้งไปหมด เขารีบคุกเข่า
อ้อนวอนชายผมแดง

“อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้าเลย! ข้ามีพรสวรรค์สูงนัก ข้ายอมเป็นศิษย์เจ้า รับข้าเป็นศิษย์เถอะ!”

คนอื่นได้ยินแล้วล้วนรู้สึกหน้าร้อนผ่าวเหมือนถูกตบหน้า
หยางเจิงฉิวเห็นเช่นนั้นก็รีบคุกเข่าลงเช่นกัน

“ข้าก็ยอม! ในตระกูลหยางของข้า ข้ามีพรสวรรค์ดีที่สุด
ข้าก็ยอมเป็นศิษย์ของท่าน!”

ก่อนหน้านี้พวกเขาเคยพูดไว้ว่า หากเซียวหลิงอวิ้น
กับหลีเย่หานกล้าตอบรับก็จะฆ่าพวกเขาทิ้ง แต่ตอนนี้พอเป็น
พวกเขาที่กำลังจะถูกฆ่าเสียเอง กลับทำราวกับคำพูดนั้นไม่เคย
มีอยู่จริง คุกเข่าขอร้องยอมเป็นศิษย์ของชายผมแดง มีเพียง
การทำแบบนี้ อย่างน้อยก็จะสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ไม่ใช่หรือ

โดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่ยังไม่ถูกเรียกชื่อ ยิ่งรู้สึกว่าการทำ
แบบพวกหนูเป่าเฟิงเป็นเรื่องปกติยิ่งนัก

ชายผมแดงได้ยินแล้วก็ทำท่าลำบากใจ แกล้งเหลือบมอง
เซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หานแวบหนึ่ง แล้วเอ่ยว่า “แต่จะทำอย่างไร

ดีละ ข้าตั้งใจจะรับศิษย์แค่สองคนเท่านั้น หากรับพวกเจ้า ก็เท่ากับรับพวกเขาสองคนไม่ได้แล้วนะสิ”

หุเป่าเฟิงเหลือบมองเซียวหลิงอวินกับหลีเย่หาน แล้วรีบพูดทันที

“เช่นนั้นก็อย่ารับพวกเขาสิ ฆ่าพวกมันไปเลย เป็นแค่พวกต่ำตมสองคน จะไปมีพรสวรรค์เท่าพวกเราได้อย่างไร”

เซียวหลิงอวินไม่รู้จะสรรหาคำใดมาบรรยายหุเป่าเฟิงดี

นี่คือคนที่ตระกูลหุบมเพาะเลี้ยงดูออกมาหรือ ช่างชวนให้รู้สึกขยะแขยงนัก

เซียวหลิงอวินมองหลีเย่หาน โชคดีที่คู່ครองของนาง ออกจากตระกูลหุมาตั้งนานแล้ว ไม่เช่นนั้นนางคงกลัวเหลือเกินว่าหลีเย่หานจะถูกหล่อหลอมจนมีนิสัยเหมือนหุเป่าเฟิง

หากเป็นเช่นนั้น นางกับหลีเย่หาน...คงไม่มีทางได้เป็นสามีภรรยากัน

หลีเย่หานเหมือนจะมองออกถึงความคิดของเซียวหลิงอวิน จึงอดบีบมือนางเบาๆ ไม่ได้

ราวกับบอกนางว่า เขาไม่มีทางโง่เขลาเหมือนหุเป่าเฟิง

ชายผมแดงจ้องเขี้ยวหลังอวีนกับหลี่เย่หานมาตลอด หุเป่าเฟิงพูดว่าจะฆ่าพวกเขา แต่ทั้งสองกลับยังนั่งสงบ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด ยิ่งมองก็ยิ่งทำให้เขาค้นไม้ค้นมือ

นิสัยที่สุขุมเยือกเย็นเช่นนี้ ช่างตรงใจเขานัก ยิ่งอยากจับพวกเขาเป็นศิษย์เร็ว ๆ

ชายผมแดงยิ้มแล้วเอ่ยว่า “เฮ้อ แต่ผู้ผู้นี้กลับถูกใจศิษย์น้อยสองคนนี้มากนัก ดังนั้นพวกเจ้าสองคน...คงได้แต่ต้องขอรภัยแล้ว เด็ก ๆ จัดการ!”

“ไม่!”

หุเป่าเฟิงยังอยากพูดอะไรอีก แต่ผู้ฝึกตนชุดดำกลับพันดาบลงทันที หุเป่าเฟิงกับหยางเฉิงชิวยังไม่ทันได้ตั้งตัว ศีรษะของทั้งสองก็หลุดกระเด็นลงพื้นแล้ว

“อ้ากกกก!”

เด็กหญิงไม่กี่คนในห้องซัง เมื่อเห็นเลือดก็อดกรี๊ดร้องออกมาไม่ได้ ส่วนคนอื่นๆ ก็หน้าซีดเผือดไปตามกัน

พวกเขาเคยคิดว่าชายผมแดงคงไม่เอาชีวิตพวกเขา
จริงๆ ทว่าศีรษะสองหัวที่กลิ้งอยู่บนพื้นกลับบอกพวกเขาชัดเจน
ว่าชีวิตของพวกเขาช่างไร้ค่า

ถึงขั้นว่า ชีวิตของพวกเขาในสายตาชายผมแดง...ยังไม่สู้
ชีวิตของเซียวหลิงอวิ้น⁺กับหลีเย่หาน เด็กยากจนสองคนที่ถูก
เรียกว่าคนต่ำตม⁺นั้นด้วยซ้ำ

ชายผมแดงฆ่าคนแล้ว สีหน้ากลับยังเรียบเฉยเหมือน
เมฆบางลอยผ่านฟ้า เขายังคงจับตามองเซียวหลิงอวิ้น⁺กับหลี-
เย่หาน

นึกไม่ถึงว่าเขาจะเห็นเซียวหลิงอวิ้นขมวดคิ้ว ในสายตา
เขา สองพี่น้องคู่นี้คงกลัวแย่แล้วแน่ๆ จึงยิ่งอารมณ์ดีและเอ่ยขึ้น
ว่า “ทำไม กลัวแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ตอบรับเป็นศิษย์ข้าแล้ว
ใช่หรือไม่”

เซียวหลิงอวิ้น⁺จ้องเขาอย่างเย็นชา

“ขอโทษด้วย พวกเราไม่ได้คิดจะรับเจ้าเป็นอาจารย์”

ที่นางขมวดคิ้วก็แค่ไม่ชอบที่เห็นเด็ก ๆ ถูกฆ่าตายตามใจชอบ รวากับว่าชีวิตของพวกเขายังไม่สู้สัตว์เดรัจฉานบางชนิดด้วยซ้ำ

แม่หุเป่าเฟิงกับเด็กพวกนี้ส่วนใหญ่จะน่าซึ้งเหลือเกิน แต่ก็ยังเป็นเด็ก หากภายหน้าได้เผชิญความลำบากมากขึ้น ก็มีโอกาสนสูงที่จะเติบโตขึ้นและรู้ความได้ ทว่าตอนนี้กลับถูกเด็ดชีวิตทิ้งเสียแล้ว โดยเฉพาะหยางเจิงชิวเมื่อครู่ บนตัวเขาแทบไม่มีมลทินบาปกรรมใดๆ ที่ถูกตระกูลทอดทิ้งก็เพียงเพราะพรสวรรค์ไม่ได้โดดเด่นที่สุดเท่านั้น

คนอื่น ๆ ไม่รู้ว่าเซียวหลิงอวิ้นคิดอะไรอยู่ ตอนนี้พวกเขาล้วนรู้สึกว่เซียวหลิงอวิ้นไม่เพียงเป็นคนโง่ แต่ยังเป็นคนโง่ที่ไร้สมองอย่างสิ้นเชิง

เห็น ๆ กันอยู่ว่ชายผมแดงลงมือฆ่าคนได้จริง ๆ แต่นางกลับยังปฏิเสธ!!!

“น่าสนใจ น่าสนใจ เจ้าไม่คิดจะมีชีวิตอยู่แล้วจริง ๆ หรือ”

น้ำเสียงของชายผมแดงแฝงความอันตรายอยู่เล็กน้อย

เซียวหลิงอวีนกลับพยักหน้าอย่างเย็นชา “ไม่รับอาจารย์”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ข้ายังไม่เคยเห็นเด็กที่น่าสนใจเท่าพวกเจ้าสองคนมาก่อน ช่างเถอะ ข้าจะให้เวลาพวกเจ้าพิจารณาอีกหนึ่งวัน พรุ่งนี้หากยังไม่ตกลง เช่นนั้นก็อย่าหวังว่าจะมีชีวิตรอดอีกเลย”

ชายผมแดงพูดจบก็ไม่สนใจเซียวหลิงอวีนกับหลีเย่หานอีก สั่งให้คนพาซางหมิงจู่และคนอื่น ๆ รวมทั้งศพทั้งสองออกไปจากคุกใต้ดิน

ภายในคุกใต้ดินกลับเงียบลงอีกครั้ง

นอกจากที่คนในคุกจะเหลือคนเพียงครึ่งเดียวแล้ว นอกนั้นก็เป็นที่น่าพิศวงกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น แต่รอยเลือดสีแดงฉานบนพื้น และกลิ่นคาวเลือดจาง ๆ ที่ลอยเข้าไปลายจมูก กลับคอยย้ำเตือนพวกเขาตลอดเวลาว่า พวกเขาเองก็อาจต้องลงเอยเช่นเดียวกับหุเป่าเฟิง

“ฮึ ๆ ๆ ... ข้า ข้าไม่อยากตาย ทำไมท่านพ่อท่านแม่ไม่มาช่วยข้า...”

เด็กหญิงผู้สวมกระโปรงสีเขี้ยวอ่อนคนหนึ่งทนไม่ไหว
อีกต่อไป จึงร้องไห้ออกมา

“ฮึก...ฮึก ข้า ข้าก็ไม่อยากตาย...”

เด็กชายขี่ขีลาตบางคนก็ร้องไห้ออกมาเช่นกัน อีกหลายคน
ก็มีที่ท่าจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

เด็กชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง รุ่ม ๆ ก็ทำหน้าตุตันตะโกนลั่น

“จะร้องอะไรนักหนา ร้องแล้วไม่ต้องตายหรือ”

คำพูดประโยคเดียวทำให้คนไม่กี่คนนั้นหยุดร้องให้
พวกเขามองเด็กชายร่างสูงใหญ่อย่างหวาด ๆ แล้วถามว่า
“ลู่อางกง เจ้าไม่ร้องก็ต้องตายเหมือนกัน ในตระกูลลู่อ คนที่มี
พรสวรรค์ที่สุดคือน้องชายเจ้าลู่อ่างหมิง เจ้าย่อมถูกทอดทิ้งแน่”

ลู่อางกงได้ยืมก็ถลึงตาใส่เด็กชายชุดเขี้ยวที่พูดอย่าง
แค้นใจ แล้วตะคอกอย่างเดือดดาล

“ต่อให้ข้าตาย ข้าก็ไม่ร้องไห้เหมือนพวกเจ้าที่ขี่ขีลาต
พรรคนี้!”

คำพูดนั้นทำให้คนอื่นๆ โกรธจนจ้องลู่ฉางกงอย่างเป็น
ศัตรู ไม่มีใครอยากสนใจเขาอีก

ในตอนนั้นเอง มีเด็กชายดวงตาเรียวยาว สวมชุดขาว
วัยราวสิบเอ็ดสิบสองปีคนหนึ่ง จู่ๆ ก็เบนสายตาไปที่เซียวหลิง-
อวีนกับหลี่เย่หาน

เขาเอ่ยปากสั่งอย่างตรงไปตรงมา

“พวกเจ้าสองคน ถ้าไม่อยากตาย พຽ່งนี้ห้ามตอบรับ
ไ้สารเลวนั้นเป็นอาจารย์เด็ดขาด พวกเจ้าก็เห็นแล้ว ไม่ว่าจะ
อย่างไรขอแค่พวกเจ้าไม่ยอม ไ้หัวแดงนั้นก็จะมีชีวิต
พวกเจ้าไว้ พวกเจ้าดูเอาเถอะ แค่พวกเจ้าพยักหน้า พวกเจ้าจะ
ตายทันที แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ยอม ยังมีโอกาสรอให้คนของพวก
เรามาช่วย ข้าเชื่อว่าท่านปู่ของข้าต้องพาคนมาถล่มที่เฮงชวยนี่
แน่!”

ลู่ฉางกงเหลือบมองคนที่พูด แล้วรีบเปิดโปงเขาทันที

“เต็งซิวเหลียง เจ้าอย่าเล่นลูกไม้เลย ข้าจะอับอายแทน
เจ้านัก เพื่อเอาชีวิตรอดถึงกับไม่ต้องการหน้าตัวเอง ใครๆ
ก็มองออกว่าพຽ່งนี้ถ้าสองคนนี้ยังไม่ยอม ชายผมแดงนั้นต้องฆ่า

พวกเขาแน่ เจ้าก็อยากอ้อนวอนให้ชายผมแดงรับเจ้าเป็นศิษย์
เพื่อเอาชีวิตรอดเหมือนกันละสิ ไม่ดูตัวเองเลยว่ามีคุณสมบัติให้
เขามองหรือไม่”

บทที่ 298 อยากออกไป ก็เดินเองสิ (3)

เต็งชิวเหลียงถูกเปิดโปงแผนการต่อหน้า สีหน้าเขาก็เปลี่ยนสี
สลบไปมา กัดฟันพูดอย่างเคียดแค้น

“ลู่ฉางกง เจ้านี้กว่าใครๆ จะเป็นเหมือนเจ้าหรือ บิดาข้า
ต้องยอมจ่ายค่าไถ่เพื่อพาข้าออกไปแน่ แต่เจ้านะสิ ตราบใดที่มี
น้องชายเจ้าอยู่ รอดูเถอะ เจ้านั้นแหละจะตายอยู่ที่นี้”

เต็งชิวเหลียงกับเด็กคนอื่นๆ ดูเหมือนจะไม่พอใจคำพูด
ของลู่ฉางกง พวกเขาารู้สึกว่าอีกฝ่ายกำลังขัดขวาง จึงยิงผลักใส่
พวกเขาออกไป

ลู่ฉางกงแค่นเสียงหึ แล้วพูดว่า “ต่อให้ข้าตาย ก็ยังดีกว่า
เป็นคนอย่างเจ้าที่ถึงขั้นใช้วิธีหน้าไม่อาย”

ลู่ฉางกงนั่งอยู่มุมห้องเพียงลำพัง แม้จะสร้างท่าท่า
ไม่แยแสเพียงใด แต่กลับไม่อาจปิดบังความเหงาและความเศร้า

ที่ปรากฏบนใบหน้าได้ เพราะเขาเองก็รู้ว่า สิ่งที่แท้จริงหลีกเลี่ยง
พวกนั้นพูดเป็นความจริง

เชียวหลังอวิ้นกับหลีย่ห่านเหลือบมองลู่ฉางกงแวบหนึ่ง
เห็นว่าเขาไม่ได้มาหาเรื่องพวกตน จึงปิดตาพักจิตอยู่เงียบๆ

คืนนั้น ทุกคนต่างนอนไม่หลับ

รุ่งเช้าวันถัดมา ทุกคนล้วนกระวนกระวายจนแทบทน
ไม่ไหว กลัวว่าชายผมแดงจะโผล่มา

พอไต้ยिनเสียงฝีเท้าด้านนอก เด็กๆ เหล่านั้นก็สีหน้า
เปลี่ยนทันที

แน่นอนว่าเมื่อชายผมแดงปรากฏตัวพร้อมผู้ฝึกตนสองคน
เด็กๆ ก็หน้าซีดเผือด

ชายผมแดงเพิ่งมา ก็ยืมมองพวกเขาแล้วเอ่ยขึ้นว่า
“น่าเสียดายนั้ก วันนี้ก็มีอีกสองคนต้องตายแล้ว”

เด็กๆ ไต้ยिनแล้วทั้งหน้าซีดขาวไปหมด

หรือว่ามีคนถูกทอดทิ้งอีกแล้ว? ขอย่าให้เป็นพวกเขาเลย

ในใจทุกคนหวาดหวั่นจนแทบทนไม่ไหว

ชายผมแดงเริ่มอ่านรายชื่อ

“เจียงจื่อเยว่ร์ สู่ฉางกง ตระกูลของพวกเขาเจ้าตัดสินใจ
ทอดทิ้งพวกเจ้าแล้ว ออกมาสิ ข้าจะพยายามให้พวกเจ้าตาย
อย่างไม่ทรمانนัก”

ชายผมแดงเพิ่งเอ่ยจบ เด็กหญิงชุดกระโปรงเหลืองอ่อน
ก็ร้องไห้โฮออกมา

“อย่าฆ่าข้า ข้าไม่อยากตาย อย่าฆ่าข้าเลย!”

แต่ผู้ฝึกตนสองคนนั้นกลับไร้ความปราณี กระซางนาง
ออกไปทันที

เจียงจื่อเยว่ร์คิดว่าแขนตั้งขีวเหลืองไว้

“พี่เต็ง ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย!”

ตั้งขีวเหลืองดูเหมือนจะโกรธมาก แต่พอถูกชายผมแดง
เหลือบมอง ก็ไม่กล้าปริปาก ได้แต่ปล่อยให้เจียงจื่อเยว่ร์ถูกลาก
ออกไป

ชายผมแดงดูเหมือนจะรังเกียจคนที่ร้องไห้คร่ำครวญ เป็นพิเศษ เขาเพียงยกมือเป็นสัญญาณให้ฆ่า อีกฝ่ายก็ถูกทำให้ เจ็บด้วยดาบเดียว

ยามสิ้นใจ นัยน์ตาของเจียงจื่อเยว่เต็มไปด้วยความ หวาดผวา ดวงตายังเบิกกว้างค้างอยู่

คนอื่น ๆ เห็นภาพนั้นแล้วถึงกับรู้สึกว่ ชายผมแดงเป็น ปิตาจที่ฆ่าคนไม่กะพริบตาโดยแท้!

ชายผมแดงเหลือบมองคนที่เหลือ เห็นความหวาดกลัว ในแววตาของพวกเขาชัดเจน แต่เขาก็กลับไม่แยแสเลยสักนิด ยังยิ้มแล้วพูดว่า “อีกคนละ ยังไม่ออกมาอีกหรือ”

คนอื่น ๆ ต่างมองไปที่ลู่ฉางกง

ลู่ฉางกงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ร่างกายแข็งทื่อไปชั่วขณะ สีหน้า ฉายแววหวาดกลัวผ่านวูบหนึ่ง แต่เขาก็กัดริมฝีปาก เดินออกมา แล้วพูดว่า “ข้านี้แหละลู่ฉางกง จะฆ่าจะแกงก็ตามใจ แต่ข้าจะ ไม่ยอมก้มหน้ารับชะตากรรมง่าย ๆ”

พูดจบ เขาก็ชักกระบี่ออกมา คิดจะสู้จนตัวตายสักครั้ง

ชายผมแดงยิ้มเล็กน้อย

“เจ้ายังเรียกใช้พลังวิญญาณได้อยู่อีกหรือ”

พอได้ยินคำพูดนั้น ลู่ฉางกงลองรวบรวมลมปราณ ทว่า
ในชั่วอึดใจถัดมา สีหน้าเขาก็เปลี่ยนไป

“เจ้าทำอะไรกับพวกเรา”

คนอื่นๆ ก็ลองรวบรวมลมปราณเช่นกัน จากนั้นก็เปลี่ยน
สีหน้าทันที

พวกเขาไม่รู้เลยว่า การฝึกตนของตนถูกฉีกตั้งแต่เมื่อไร
ไม่อาจเรียกใช้ได้เลยแม้แต่หน่อย

ใบหน้าของลู่ฉางกงเผยความสิ้นหวัง แต่ชายผมแดง
ไม่สนใจว่าเขาจะแสดงออกอย่างไร เพียงสั่งให้คนลากตัวเขา
ออกไป

ในตอนนั้นเอง เชี่ยวหลิงอวิ้นกับหลี่เย่หานกลับลุกขึ้นยืน
ก้าวไปยืนขวางหน้าลู่ฉางกง ปิดทางของผู้ฝึกตนสองคนนั้น

พอเห็นเซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หาน ชายผมแดงก็ยิ้ม
แล้วถาม

“พวกเจ้าคิดได้แล้วว่าจะป็นศิษย์ข้า? อย่างนี้ลี้ถึงจะ
ถูกต้อง”

เซียวหลิงอวิ้นส่ายหน้า

“พวกเรายังคงไม่คิดจะป็นศิษย์ของเจ้า”

ไม่ใช่แค่ชายผมแดง แม้แต่คนอื่นๆ ก็ล้วนตกตะลึงอย่างยิ่ง

เซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หานเสียดสีไปแล้วหรือไร ในเมื่อ
ไม่คิดจะป็นศิษย์ของชายผมแดง แล้วออกมายื่นหาเรื่องตาย
ทำไม

เบื้อชีวิตแล้วกระนั้นหรือ

ชายผมแดงหรีตาลงอย่างอันตราย

“พวกเจ้าช่างทำให้ข้าแปลกใจได้ทุกคร้ง รู้หรือไม่ข้า
จะไม่ให้โอกาสอีกแล้ว หากปฎิเสธวันนี้ พวกเจ้าจะต้องตายแน่
เช่นนี้แล้วยังจะยืนยันไม่ยอมป็นศิษย์ของข้าอีกหรือ”

เซียวหลิงอวิ้นพยักหน้าอย่างหนักแน่น

“ไม่เป็น”

ทันใดนั้น ชายผมแดงเปลี่ยนสีหน้าเป็นแข็งกร้าวและ
ยืนขาในทันที ส่งเสียงขรีม

“ในเมื่อไม่อยากเป็นศิษย์ของข้า เช่นนั้นก็ตายซะ ลาก
พวกเขาออกไปฆ่าเสียพร้อมกัน”

ดวงตาเต็มชีวิตเหลือยงเป็นประกาย หากเซียวหลิงอวิ้นกับ
หลี่เย่หานตายเสียได้ ถึงครอบครัวเขาไม่มาไถ่ตัว เขาก็ยังมี
โอกาสรอด!

คนอื่น ๆ ก็คิดไม่ต่างกัน ต่างเห็นว่าเซียวหลิงอวิ้นนั้นแหละ
ที่รันทาที่ตายเอง

ผู้ฝึกตนทั้งสองที่ได้รับคำสั่งมองเซียวหลิงอวิ้นกับหลี่-
เย่หานด้วยแววตาดุร้าย คิดจะฉีกเนื้อสองคนนั้นเป็นชิ้น ๆ
นี่แหละคือจุดจบของคนที่ถูกอุปถัมภ์เสกเจ้านายของพวกเขา

ทว่าขณะทั้งสองกำลังจะลงมือ จู่ ๆ แสงกระบี่ก็วาบขึ้น

ทุกอย่างพลันดับวูบ

“ฮ้าา!!”

มีคอนุทานลั่นด้วยความตกใจ

จากนั้นทั้งคู่ก็ไต่ดินก็เงียบกริบประหนึ่งความตายมาเยือน

พวกเขาเห็นผู้ติดตามของชายผมแดงทั้งสองคนถูกหลี-
เย่ห่านพันคอขาดในพริบตา

ทุกคนต่างมองหลีเย่ห่านอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง
ราวกับฉากเมื่อครูนั้นไม่ใช่เรื่องจริง

ลู่ฉางกงที่ยืนอยู่ด้านหลังหลีเย่ห่าน รู้สึกถึงพลังวิญญาณ
ที่แผ่ซ่านออกมาในเสี้ยวจังหวะนั้น ช่างแข็งแกร่งจนทำให้เขา
ขนลุกชัน แม้พลังนั้นจะหายไปในช่วงพริบตา แต่เขาจะไม่มีวันลืม

สีหน้าของชายผมแดงเย็นเยียบ มองหลีเย่ห่านด้วย
สายตาเย็นชา

แต่หลีเย่ห่านกลับนิ่งสงบ ดวงตาไร้คลื่นอารมณ์

ชายผมแดงมองเขาอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็หัวเราะออกมา

“หึ ¹ไม่นึกเลยว่าที่นี่จะมีพัยค์ษ์หมอบมังกรซ่อนเช่นนี้...
แต่น่าเสียดาย...”

ยังไม่ทันพูดจบ ก็มีเสียงตะโกนดังลั่นจากด้านนอก

“แยะแล้ว! มีคนบุกจู่โจมภูเขาเฮยอู่!”

คำพูดของชายผมแดงยังไม่จบ ก็มีเสียงตะโกนอย่าง
ตื่นตระหนกดังขึ้นจากด้านนอก

ดวงตาของชายผมแดงเปล่งประกายเป็นเจียบวูบหนึ่ง
ก่อนที่ร่างจะหายวับออกจากคูกใต้ดิน

ภายในคูก เต็มซิวเหลียงกับคนอื่น ๆ ใช้เวลานานกว่าจะ
ตั้งสติได้

ลู่อางกงเองก็เพิ่งรู้ตัวว่าเขาเพิ่งรอดตายมาเพราะเซียว-
หลิงอวิ้นกับหลีเยหาน

“ขอบคุณเจ้าทั้งสองที่ช่วยชีวิต ข้าลู่อางกงจะตอบแทน
บุญคุณนี้อย่างแน่นอน”

ตั้งชีวิตเหลือยงไต้ยีนคำพูดนั้น กลับนี่กะไรบางอย่าง
ขึ้นมา ก่อนจะตวาดใส่เซียวหลิงอวินอย่างเดือตดาล

“พวกเจ้ามันเกินไปจริง ๆ! พวกเจ้ามีฝีมือสูงถึงเพียงนี้
ทำไมก่อนหน้าถึงไม่ช่วยน้องเจียงกับคนอื่น ๆ พวกเจ้าทำไม
ไม่รีบพาเราหนีไปตั้งแต่แรก ปล่อยให้พวกเขาถูกฆ่าตาย
ต่อหน้าต่อตา พวกเจ้ามันเลือดเย็นจริง ๆ!!”

“ใช่! จริงด้วย! ฝีมือขนาดนี้ แต่กลับยื่นมองพวกเดียวกัน
ตายอย่างเลือดเย็น!”

“ตอนนี้รีบพาเราออกไปเลย! ด้านนอกมีคนบุกโจมตี
ภูเขาเฮยอู่ กำลังดีเลย พวกเจ้าสองคนรีบพาเราออกไปเถอะ!”

“ต้องเป็นคนจากตระกูลเราที่พาคนมาช่วยแน่ พวกเรา
อย่ารอความตายอยู่ที่นี้เลย รีบไปกันเถอะ!”

แม้ปากจะพูดว่าอยากออกไป แต่กลับไม่มีใครกล้าเป็น
คนแรกที่ก้าวออกจากคุก เพราะพลังวิญญูณของพวกเขายัง
ไม่อาจใช้งานได้เลย จึงได้แต่เร่งเร้าให้เซียวหลิงอวินกับหลี-
เย่หานนำทาง

เซียวหลิงอวินได้ยื่นคำกล่าวหาที่พรั่งพรูออกมาอย่าง
หน้าตาเฉยแล้วหัวเราะอย่างเย็นชา

“อยากออกไปก็เดินเองสิ ประตูเปิดอยู่ไม่ใช่หรือ”

บทที่ 299 พาคกลงเขา (1)

ลู่อ้างงเองก็รู้สึกว่าคุณนี่สมองคงถูกน้ำเข้าจนเสียสติ
กันหมด ในสถานการณ์เช่นนี้ เห็นชัดว่ามีเพียงหลี่เย่หานที่
ยังคงมีพลังฝึกตนอยู่ แต่พวกเขากลับยังกล้าพูดจาเสียมารยาท
เช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงลงมือฆ่าพวกเขาไปนานแล้ว
เกรงว่ามีเพียงคนอย่างเซียวหลิงอวิ้นกับหลี่เย่หานประเภทนี้
เท่านั้นที่จะอดทนต่อการก่อกรรมไว้เหตุผลของพวกเขาได้

ทางด้านเต็งชิวเหลียงรู้สึกว่ทั้งสองคนได้คืบจะเอาศอก
จริงๆ บัดนี้ด้านนอกมีคนบุกโจมตีภูเขาเฮยอู่ นั้นหมายความว่า
พวกเขากำลังจะได้รับการช่วยเหลือในไม่ช้า ในสถานการณ์
เช่นนี้ แทนที่จะรีบเกาะพวกเขาไว้ ขอให้คุ้มกันพาออกไป
พร้อมทั้งสร้างความประทับใจต่อหน้าตระกูลของตน กลับยัง
กล้าพูดจากับพวกเขาเช่นนี้อีก

เต็งชิวเหลียงโกรธจัด เอ่ยเตือนเสียงแข็งว่า

“พวกเจ้าอย่าได้เสียใจภายหลังก็แล้วกัน ตระกูลของพวกเรามาช่วยแล้ว จะให้ดีพวกเจ้าก็อย่าได้หันหน้าด้านตามออกไปด้วย”

เชียวหลังอวินฟังเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านนอกก็ยิ้มบาง ๆ

“นั่นก็ต้องดูว่าพวกเจ้าจะมีชีวิตรอดไปจนถูกช่วยออกไปได้หรือไม่”

คำพูดเพ็งจิบ ก็พบว่ามีความลนลานเข้ามาจากนอกคุก

“สวรรค์! เป็นไฟได้พิภพ!! พวกมันคิดจะเผาพวกเราให้ตาย!!!”

เมื่อเห็นเปลวไฟสีเขียวปรากฏขึ้น เต็งซิวเหลียงและพวกก็ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

พวกเขาไม่มีใครสนใจเชียวหลังอวินอีก ต่างรีบพุ่งออกไปแต่กลับถูกกำแพงพลังไร้รูปร่างสะท้อนกลับมาที่หน้าประตู

“ทำอย่างไรดี ๆ พวกเราจะถูกเผาตายแล้วหรือ ข้าไม่อยากจะตาย ข้ายังไม่อยากตาย!”

“ช่วยด้วย รีบช่วยพาพวกเราออกไป แฉ็ก...แฉ็กๆ
ควันฉุนเหลือเกิน พวกเรากำลังจะถูกเผาตายแล้วใช่หรือไม่”

เต็งชีวเหลียงเองก็หน้าซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว
เขารีบตะโกนใส่หลี่เหียนอย่างลนลานว่า “เจ้ายังยืนอึ้งอะไรอยู่
เห็นชัดว่าเจ้ามีพลังฝึกตน รีบทำลายค่ายกักด่านนอกเสียสิ
หรือเจ้าจะยืนมองพวกเราตายอยู่ตรงนี่จริงๆ หรือ”

คำพูดเพิงหลุดออกมา เชี่ยวหลิงอวินก็ซึ่กระบี่ไปที่ลำคอ
ของเต็งชีวเหลียง เพียงแทงเข้าไปเล็กน้อยก็สามารถทะลุลำคอ
ของเขาได้ทันที

เต็งชีวเหลียงตื่นตระหนก เขาไม่คาดคิดเลยว่าเด็กหญิง
เองก็ยังมีพลังฝึกตนอยู่!

เชี่ยวหลิงอวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบว่า “ผู้ใดให้ความ
กล้าแก่เจ้ามาสั่งการพวกเราเช่นนี้”

หากไม่ใช่เพราะมีอาจสังหารคนส่งเดช นางคงเตะเต็ง-
ชีวเหลียงปลิวออกไปแล้ว

ฝั่งตั้งชีวเหลียงไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมาแม้แต่คำเดียว ส่วนคนอื่นๆ ก็ล้วนมองเซียวหลิงอวิ้นกับหลี่เย่หานด้วยความหวาดผวา

ดูเหมือนพวกเขาไม่คาดคิดเลยว่าอีกฝ่ายจะกล้าชี้กระบี่ใส่พวกตน

เซียวหลิงอวิ้นมองกลุ่มเด็กที่ลู่ๆ ก็หดหัวตัวสั่นราวกับนกกระทา ไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่คำเดียว ก่อนจะกวาดสายตามองอย่างเอ็นซำไปรอบหนึ่งแล้วเก็บกระบี่กลับ

นางสะบัดมือโยนยันต์ออกไปหลายแผ่น ยันต์เหล่านั้นแปรเปลี่ยนเป็นม่านพลังป้องกัน คลุมครอบพวกเขาทั้งหมดไว้ ควันและเปลวไฟไม่อาจเล็ดลอดเข้ามาได้อีก

เมื่อเห็นว่ามีม่านพลังป้องกัน ทุกคนก็ถอนหายใจโล่งอกอย่างแรงเฮือกหนึ่ง

ตั้งชีวเหลียงพลันทรุดนั่งลงกับพื้นอย่างหมดแรงในจังหวะที่เซียวหลิงอวิ้นเก็บกระบี่กลับ เขามองนางด้วยแววตาอาฆาต

รอให้ข้าออกไปได้ก่อนเถอะ ข้าจะต้องทวงคืนความอภัยศนี้
อย่างสาสม ทำให้คนต่ำต้อยทั้งสองผู้นี้ยังไม่สูญตาย!!!

ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หาน
เฉียบคมเพียงใด พวกเขายอมสัมผัสได้ถึงเจตนาร้ายของเต็ง-
ชิวเหลียง เซียวหลิงอวิ้นจึงได้แต่ส่ายหน้า

ทิวร่างของเต็งชิวเหลียงแม่ช่านกลืนอายุแห่งความตาย
จาง ๆ พลั้งชีวิตขาดสะบั้น แสดงให้เห็นว่าต่อให้ออกไปได้ เขาก็
มีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินครึ่งปี

เซียวหลิงอวิ้นซึ่งเคยจะถือสากับเด็กเหล่านี้

นางกับหลีเย่หานนั่งอยู่ด้านหนึ่ง เปลวไฟลามเข้ามาแล้ว
มองดูเพลิงที่โหมกระหน่ำอยู่นอกมานพลัง หากไร้มานพลัง-
ป้องกันของเซียวหลิงอวิ้น เด็กเหล่านี้คงตายจนไม่เหลือซากไป
นานแล้ว

เหตุผลที่เซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หานไม่ออกไป ก็เพราะ
ด้านนอกย่อมต้องมีหลุมพราง รั้งอยู่ที่นี้กลับปลอดภัยกว่า
หากศัตรูมารับมือ หากภัยมาก็แก้ไขไปตามสถานการณ์

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา ด้านนอกก็มีเสียงอุทานดังขึ้น

“สวรรค์! คุณไต้ดินเกิดไฟไหม้ เด็กพวกนั้น!!!”

“เร็วเข้า รีบดับไฟ!”

ด้านนอกมีผู้คนจำนวนมากใช้ยันต์สาदनน้ำใส่เปลวไฟ

“เป็นไฟไต้พิภพ ดับยากยิ่ง ต้องใช้ยันต์ควบคุมน้ำ
ระดับสูงเท่านั้น!”

พวกเขาใช้เวลาราวหนึ่งกำนธูป จึงสามารถดับไฟลงได้
แต่กลับไม่มีใครกล้าเดินเข้ามาทันที เพราะพวกเขารู้ว่าไฟไหม้
มานานขนาดนี้ เกรงว่าด้านในคงไม่มีผู้รอดชีวิตหลงเหลืออีก

หลังทิ้งเวลาช่วงระยะหนึ่ง พวกเขาจึงก้าวเดินเข้ามา
ภายในด้วยจิตใจอันหนักอึ้ง

เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เต็มใจเหลือยกับพวกก็
รีบตะโกนขึ้นมาจากทันที

“พวกเราอยู่ที่นี่ อยู่ในนี้!”

ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังขึ้นเป็นระลอก
เมื่อเหล่าผู้ฝึกตนที่สวมชุดสำนักศึกษาเสวียนซางปรากฏตัว
ทุกคนต่างพากันชะงักงัน

สำนักศึกษาเสวียนซางมาช่วยพวกเขาอย่างนั้นหรือ

เหล่าผู้ฝึกตนของสำนักศึกษาเสวียนซางเองก็ประหลาดใจ
ไม่น้อย เมื่อเห็นว่าคนในคุกถูกม่านพลังป้องกันคุ้มครองไว้อย่าง
ครบถ้วนสมบูรณ์

ภายในนั้นยังมีเด็กอยู่ถึงแปดคน และทุกคนยังมีชีวิตอยู่
เรื่องนี้เหนือความคาดหมายของพวกเขาอย่างยิ่ง

“ดีเหลือเกิน พวกเจ้าไม่เป็นอะไร ม่านพลังนี้...”

เยว่กู่ไปซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มพบว่าตนไม่อาจทำลายม่านพลัง
นี้ได้ จึงคิดว่าเป็นฝีมือของคนในภูเขาสบายอยู่

ในเวลานั้น เต็งชิวเหลียงถลึงตามองเซียวหลิงอวิ้น

“บัดนี้ศิษย์พี่มาช่วยพวกเราแล้ว เจ้ายังไม่รีบปล่อยพวกเรา
ออกไปอีก”

คนอื่นๆ ก็พากันมองเซียวหลิงอวินอย่างร้อนรน

เซียวหลิงอวินขมวดคิ้ว โบกมือเพียงครั้งเดียวก็สลาย
มานพลังป้องกันลง

เยว่กู่ไปจึงได้รู้ว่ามานพลังนี้ แท้จริงแล้วเป็นฝีมือของ
เด็กหญิงผู้นี้ และยอมคาดเดาได้ในทันทีว่าเหตุที่เด็กเหล่านี้ยังมี
ชีวิตรอดจากทะเลเพลิงได้ ล้วนเป็นผลงานของนาง

แต่เซียวหลิงอวินกับหลี่เย่หานได้เดินออกไปแล้ว เขาจึง
รีบกล่าวกับเด็กคนอื่นๆ ว่า “รีบตามพวกเราออกไปเร็ว”

ตั้งชื่อเหลียงกับพวกต่างคิดว่าครอบครัวของตนอาจอยู่
ด้านนอก ทุกคนจึงรีบออกไป เมื่อมาถึงหน้าทางเข้าภูเขาเฮยอู่
กลับเห็นเพียงคนของสำนักศึกษาเสวียนซางเท่านั้น ในที่สุด
ก็อดถามขึ้นมาไม่ได้

“ศิษย์พี่ ศิษย์พี่หญิงทั้งหลาย ไม่ทราบว่าครอบครัวของ
พวกเรา...”

เหล่าคนของสำนักศึกษาเสวียนซางนึกถึงภาพเหตุการณ์
ในอดีตที่บรรดาตระกูลของเด็กเหล่านี้เคยบุกมาสร้างความ

วุ่นวาย บีบบังคับให้สำนักศึกษาเสวียนซางออกหน้ามาช่วยคน
ก็อดรู้สึกเหนื่อยหน่ายไม่ได้

เยร์วูไปอธิบายว่า “เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นความผิดพลาด
ของสำนักศึกษาเสวียนซาง ภายในมีคนทรยศจึงเปิดโอกาสให้
คนของภูเขาเฮยอู่ฉวยโอกาสได้ ครอบครวัของพวกเจ้ากำลังรอ
เจ้าอยู่ที่บ้าน”

ความหมายที่แท้จริงก็คือ ครอบครวัของพวกเจ้าไม่ได้
มีผู้ใดมาช่วยเหลือด้วยตนเอง นั่นแสดงว่าพวกเขาได้ทอดทิ้ง
พวกเจ้าไปแล้วจริงๆ

สีหน้าของเต็งชิวเหลียงและคนอื่นๆ ดูไม่สู้ดีนัก

ลู่อ้างกงดูเหมือนจะยอมรับความจริงข้อนี้ไปแล้ว
เขาสงบนิ่งเป็นพิเศษ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่หน่อย เพียงแต่
ในดวงตากลบฉายแววผิดหวังและอ้างว้าง

“เอาละ ขึ้นมาได้แล้ว พวกเราจะออกเดินทางกันแล้ว”

คนของสำนักศึกษาเสวียนซางพาพวกเขาขึ้นเรือเหาะ
แล้วเดินทางกลับเมืองเสวียนซาง

หลังจากเยร์กู่ไปพาพวกเขา กลับถึงตัวเมืองก็กลับสำนัก
ไปกราบรายงานทันที พร้อมสั่งให้คนอื่นๆ ส่งพวกเด็ก ๆ
กลับไปยังตระกูลของตน

เชียวหลิงอวีนกับหลีเย่หานตั้งใจจะกลับโรงเตี๊ยม ทว่า
กลับเห็นลู่อางกงเดินตามอยู่ด้านหลัง

“เจ้าตามพวกเรา มา มีธุระอันใดหรือ”

เชียวหลิงอวีนมีความประทับใจต่อลู่อางกงค่อนข้างดี
เพราะเขาเป็นเพียงคนเดียวที่นางรู้สึกว่ามีแวว

ลู่อางกงดูแก้วๆ กังๆ เล็กน้อย เอ่ยปากด้วยท่าทีเคอะเขิน

“ข้ายังไม่ได้ออบแทนพวกเจ้า ข้าจะติดตามพวกเจ้าไป
รอจนได้ออบแทนบุญคุณช่วยชีวิตแล้วจึงจะจากไป”

ลู่อางกงไม่ได้พูดออกมาว่า เขาไม่ค่อยอยากกลับตระกูล
เพราะในบ้าน เขาเป็นคนที่ถูกมองข้ามมาโดยตลอด

บทที่ 300 พาคกลงเขา (2)

เซียวหลิงอวิ๋นมองโหวงเฮ้งของลู่อางกง อนาคตภายหน้า จะต้องมีความสำเร็จไม่น้อย แต่ในขณะที่เดียวกัน นางก็เห็นได้ชัด ว่าด้านสายสัมพันธ์ทางเครือญาติของเขานั้นย่าแย้ เป็นเด็กที่ใช้ชีวิตในครอบครัวอย่างลำบาก

เซียวหลิงอวิ๋นหันไปมองหลีเย่หาน

หลีเย่หานเองก็กำลังพิจารณาลู่อางกงจนอีกฝ่ายรู้สึก อึดอัดไปทั้งตัว ก่อนที่หลีเย่หานจะพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ไม่จำเป็นต้องติดตามข้า เอาป้ายคำสั่งนี้ไป ไปหาผู้ดูแลของ หอดัตตวิเวกที่ทางเหนือของเมือง หากเจ้าอยากตอบแทนพวกเรา ก็จงฟังคำสั่งของข้าให้ดี”

ลู่อางกงไม่เข้าใจความหมายของคำพูดของหลีเย่หานนัก

แต่เขารู้ดีว่าชีวิตของตนล้วนเป็นของหลีเย่หาน อีกทั้ง เขาก็มองออกว่าเซียวหลิงอวิ๋นกับหลีเย่หานไม่มีทางคิดร้าย

ต่อเขา จึงรับป้ายคำสั่งที่มีอักษรว่า 'ตัด' แล้วมุ่งหน้าไปยังหอ-
ตัดวิเวก

เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยม เซียวหลิงอวินก็อดถามขึ้นมาไม่ได้

“ป้ายคำสั่งที่เจ้าให้ลู่อางกงเป็นของหอตัดรัตติกาล
เจ้าคิดจะส่งเขาไปทำอะไรกันแน่”

ก่อนหน้านั้นนางเพียงถามหลีเย่หานว่าจะเก็บลู่อางกงไว้
ติดตามพวกเขาหรือไม่เท่านั้น

“เป็นต้นกล้าที่พอมิแหวว มีคุณสมบัติเข้าหอตัดรัตติกาลได้”

หลีเย่หานเอ่ยตอบอย่างสงบนิ่ง เซียวหลิงอวินจึงเข้าใจ
ในทันที ที่แท้ก็เพราะคิดจะรับศิษย์

แต่นางไม่รู้เลยว่า หากคำพูดนี้ของหลีเย่หานถูกผู้อื่น
ได้ยินเข้า ไม่รู้ว่าจะก่อให้เกิดความโกลาหลเพียงใด

นั่นคือหอตัดรัตติกาล สถานที่ลึกลับและทรงอำนาจที่
ผู้คนนับไม่ถ้วนใฝ่ฝันอยากจะเข้าไป

โอกาสเช่นนี้ กลับถูกมอบให้เด็กคนหนึ่งอย่างง่ายดาย
เช่นนี้?!

ผู้ใดได้ยินย่อมต้องคิดว่าเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากร
อย่างยิ่ง

ลู่อางกงเดินมาถึงหอดัตติเวกด้วยสีหน้าหงง

หอดัตติเวกคือสถานที่ใดลู่อางกงย่อมรู้ดี ที่นี่คือโรงน้ำชา
ที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองเสวียนซาง มีเพียงผู้มีฐานะและตำแหน่ง
สูงเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์เข้าไปได้

กล่าวกันว่า เพียงดื่มชาของที่นี่เข้าไปหนึ่งอีก พลังวิญญาณ
ก็จะพินฟูร่างกายในพริบตา แม้แต่ความเร็วในการฝึกตนก็ยัง
เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในช่วงเวลาสั้นๆ

เพราะเหตุนี้ ผู้คนจำนวนมากจึงใฝ่ฝันอยากได้ดื่มชาที่นี้
สักสองสามจอก บางคนถึงกับคิดจะซื้อชาเหล่านี้กลับไป แต่
หอดัตติเวกกลับไม่เคยจำหน่ายใบชาวิญญาณของที่นี่เลย

และก็ไม่เชื่อว่าใครจะสามารถเข้าไปได้

หอดัตติเวกมีการตกแต่งเรียบง่าย ทว่าซ่อนความหรูหราเอาไว้ พื้นที่หมดจดประดับด้วยหินล้ำค่าหลากชนิดที่มีคุณสมบัติช่วยไหลเวียนพลังวิญญาณ เพียงก้าวเดินเข้าไปก็รู้สึกราวกับเหยียบย่ำอยู่บนหยกชั้นเลิศ จนไม่กล้าออกแรงแม้แต่หน่อย

ลู่ฉางกงเดินเข้าไปในหอดัตติเวกด้วยความกระสับกระส่าย

ผู้ดูแลกลับเป็นสตรีงดงามเปี่ยมเสน่ห์ นางเห็นเด็กคนหนึ่งเผลอเดินเข้ามาก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ยหยอกล้อ

“เจ้าหนูน้อยมาหาใครกันหรือ ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เด็กน้อยอย่างเจ้าควรมา”

คำพูดนี้ฟังดูราวกับว่าที่นี่เป็นสถานที่เรีงรมย์ยามค่ำคืนแห่งใดแห่งหนึ่ง

ใบหน้าของลู่ฉางกงแดงกำขึ้นมา เขารีบหยิบป้ายคำสั่งออกมา เอ่ยตะกุกตะกักว่า “ชะ...ข้า...”

ลู่ฉางกงคิดจะเอ่ยชื่อ แต่ในจังหวะนั้นเขาจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ตนเองดูเหมือนจะยังไม่ได้ถามชื่อของผู้มีพระคุณเลยด้วยซ้ำ

ทว่าสตรีผู้เปี่ยมเสน่ห์เพียงเหลือบมองป้ายคำสั่งก็ถึงกับ
ตกใจ สีหน้าที่ใช้มองลู่อางกงพลันอ่อนโยนลงทันที

“ในเมื่อเป็นคนที่ประมุขขอให้ความสนใจ เช่นนั้นก็ไปกับ
พี่สาวเถอะ”

เมื่อลู่อางกงถูกพามาถึงเรือนลับอันเจียบสดและลึกลับ
แห่งหนึ่ง เขาแทบจะมีงงไปทั้งตัว

ที่นี่คือหอตัดรัตติกาลอย่างนั้นหรือ?!

เขา...เข้ามาในหอตัดรัตติกาลแล้ว และผู้ดูแลยังบอกว่า
จะรับเขาเป็นศิษย์?

เขาไม่ได้มาหอตัดวิเวกเพื่อเป็นเด็กรับใช้หรือ

ตอนที่หลี่เย่หานมอบป้ายคำสั่งให้ เขาเข้าใจจริงๆ ว่าจะ
ถูกส่งมาทำงานฉิปาเถที่หอตัดวิเวกเพื่อชดใช้บุญคุณ...

สถานการณ์ในตอนนีทำให้เขางงงน้อยอย่างยิ่ง

นี่คือหอตัดรัตติกาลในตำนาน!

ลู่อ้างหมิง น้องชายของเขาเอาแต่พูดอยู่ทุกวันว่าเขาไม่เห็นค่าสำนักศึกษาเสวียนซาง สำนักเสวียนเทียน หรือพรรคไท่ชู่สักนิด ด้วยพรสวรรค์ของตน เขาจะต้องได้เข้าเป็นศิษย์หอตัดรัตติกาลแน่

น้องชายผู้นั้นยังถือว่าการได้เข้าหอตัดรัตติกาลคือเกียรติยศสูงสุด แต่บัดนี้กลับเป็นเขาที่ได้ก้าวเข้าสู่หอตัดรัตติกาลก่อนน้องชายอย่างนั้นหรือ

นี่แทบจะเป็นโชคใหญ่ที่หล่นลงมาจากฟ้า!

ลู่อางงย่อมรู้ว่า การได้เข้าหอตัดรัตติกาลนั้นเป็นสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากต้องอิจฉาจนแทบคลั่ง

ยิ่งคิด เขาก็ยิ่งรู้สึกเหลือเชื่อ เขามาเพื่อตอบแทนบุญคุณทว่ากลับดูเหมือนอีกฝ่ายจะมอบพระคุณให้เขาอีกครั้ง เปิดโอกาสให้เขาได้เข้าสู่หอตัดรัตติกาล

นี่เป็นครั้งแรกที่เขา มีสิ่งใดเหนือกว่าน้องชาย ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ความรู้สึกของเขาเอ่อล้นอย่างยากจะบรรยาย